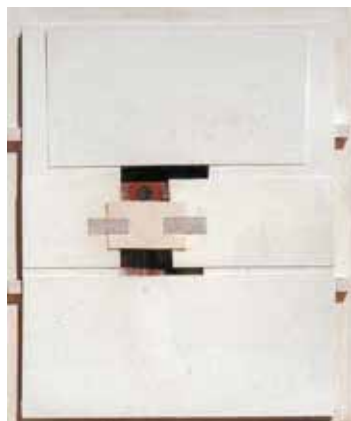

LA INQUINCIÓ TEMERÀRIA

privarà del caràcter autèntic i molt sovint esquerp de la realitat. Sense donar a entendre que de l'artista ja està dit tot –per exemple, cal indagar més sobre la precisa connexió amb l'avantguarda internacional dels primers anys–, algun aprenentatge s'ha de fer de la publicació de les seves memòries infantils *Un al·lot eivissenc a la Guerra Civil* (2007). No perquè l'evolució que l'ha dut a qui i on és ara depengui directament dels fets ocorreguts en la contesa bèl·lica, sinó per defugir de la mirada excessivament frívola que mana el públic i la galeria social.

Imatges

Collage damunt fusta, 2009, 7 x 23 cm

Llapis damunt paper, 1972, 21 x 28 cm

Collage damunt tela, 2008, 61 x 50 cm

Collage damunt paper, 1995, 16 x 22 cm

Collage damunt tela, 2008, 52 x 62 cm

Drets de reproducció cedits per a la premsa

Cartolines de colors

Text: **Jaume Salvà i Lara**
<http://jaumesalvailara.com>

La feniletilamina, la dopamina i norepinefrina són les responsables de les primeres fases de l'enamorament. Això diuen els científics, obligats a trobar explicacions a tot procés material o immaterial. Són substàncies segregades pel nostre cervell just quan pensam o estam amb algú, del sexe corresponent, que ens agrada perdudament. Aquesta teoria descarrega l'individu enamorat de la responsabilitat del propi enamorament, convertint-lo en un ésser passiu i feliç, que segueix un guió deliciós però que no ha escrit ell.

N'hi ha que, a un procés tan complex i humà, volen cercar qualche cosa més que una cadena de reaccions químiques, cosa que trob comprensible. Qui ha estat enamorat no pot creure que allò no és més que destil·lació de substàncies cerebrals. De totes les teories que circulen, em pareix la més guapa la que diu que la nostra ment té desada una imatge de la persona que cercam (o simplement volem) i que s'activa quan ens topam amb algú

que respon a aquell perfil. Això podria explicar per què no sabem definir els motius precisos que ens han conduït a l'enamorament, ni tan sols el moment exacte en què s'ha produït. Cap dels dos assumptes importen perquè l'estat d'eufòria és tan gran que no pots tenir res més al cap. L'enamorament fa patir molt: lleva hores de son, fa que el nostre pensament tartamudegi, que ens costi retenir i processar el que ens diuen, que hàgim de llegir dues o tres vegades la mateixa pàgina... Fa patir fins que és correspost. Llavors esdevé una de les sensacions més meravelloses que es poden tenir. De cop i volta, tot allò que creïem d'una importància ineludible ens fa esclafir de riure o deixam de pensar-hi. Quan el procés químic va afluixant, augmenta la nostra responsabilitat en mantenir la flama per què es converteixi en amor (que reclama menys urgència però és tant o més bell). No és just, ja ho sé: estam tan tranquils, amb la nostra vida de l'hòstia o la nostra rutina soporífera, i de sobte bum!, ens peta el món conegut, i quan estam en la part més alta de la parra, veiem que hem d'aferrar-nos amb les quatre extremitats si no volem pegar per avall.

El còmic d'avui té aquest tema com a fil argumental. És diu *Cartulinas de colores* (Diàbolo) i és d'un jove alacantí, Ximo Abadía. El protagonista és un dibuixant, no especialment motivat ni per la feina ni

per la seva vida, que empeny els anys sense gaire il·lusió. Aquest estat vegetatiu es veu interromput per un enamorament paradigmàtic: l'aplega sense esperar-s'ho, en un lloc tan imprevisible com una tenda especialitzada en cartolines. Lògicament aquest home és tímid, fantasiós, imaginatiu i una mica de pensament femení, i tot plegat fa que no contempli ni la més remota possibilitat de poder sublimar aquest enamorament platònic de la dependenta de la tenda, aliena a tot aquest assumpte i sempre atendent els clients amb una cordialitat sincera. Com he dit abans, sovint tot això és més fàcil del que pareix, i en aquest cas amb un simple comentari trivial que no té res a veure amb el material de papereria desencadena un procés que els durà a passar a fases més satisfactòries.

El dibuix entronca en la línia de L'Association i està prou bé per ser una obra primerenca d'aquestes pretensions, però el que realment és potent és la construcció del guió i la plasmació en vinyetes. Abadía exhibeix una gran destresa a l'hora de fer encaixar pensaments, molts d'ells abstractes o sense sentit aparent, en el fil argumental. De tota la part literària, en destacaria, en el seu context, la frase "Hi ha moments en els quals parlar o quedar callat són quelcom semblant". Quan s'arriba a aquest punt, vol dir que ha aparegut l'amor.